



Arrest

nr. 28 343 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Mossoul op 27 november 1974 en van Iraakse nationaliteit te zijn.

Op 10 april 2007 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in.

Op 26 maart 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 19 juni 2008 bij arrest nr. 12.745 de beslissing van de Commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigt.

Op 15 juli 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 april 2009 wordt dit beroep verworpen bij arrest nr. 26.017.

Op 4 november 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 25 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 12 december 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006.

(…)

Overwegende dat de betrokkene op 10 april 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 15 juni 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 maart 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 juni 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 juli 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 oktober 2008. Overwegende dat de betrokkene op 4 november 2008 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 november 2008. Overwegende dat de betrokkene op 10 december 2008 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij het origineel naar voren brengt van een dreigbrief waarvan hij bij zijn derde asielaanvraag de fax naar voren bracht waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag verklaarde dat zijn moeder deze brief kreeg op 18 augustus 2008, dat de betrokkene deze dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een dreigbrief naar voren bracht, dat desondanks de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 juni 2008. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin deze brief vervoerd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe die eender wat bevat kan hebben; Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had de motieven voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst naar voren te brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (…)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de gedingvoerende partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voert verzoeker de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan inzonderheid de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur evenals de motiveringsplicht. Tenslotte voert verzoeker de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker verwijst naar het nieuwe document dat hij aanbracht bij zijn vierde asielaanvraag, met name een originele dreigbrief die hij verkregen heeft via de post uit Irak. Verzoeker merkt op dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent deze dreigbrief in strijd is met eerdere beslissingen in zijn dossier. Uit de beslissing van 26 maart 2008 blijkt dat een kopie van een dreigbrief werd voorgelegd en dat beslist werd dat de authenticiteit en de herkomst niet kon worden nagegaan en alleen daarom werd met deze dreigbrief en voornamelijk met de inhoud geen rekening gehouden. Hieruit kan volgens verzoeker enkel afgeleid worden dat een origineel stuk kan worden overgemaakt alvorens de asielinstanties de inhoud ervan onderzoeken en erkennen. Verzoeker legt voor de eerste maal een origineel stuk voor en dit dient dus te worden onderzocht. Verzoeker stelt dat hij ook de omslag bijbracht waarin de brief aan hem werd verzonden, waardoor hij aantoonde dat hij het niet eerder kon voorleggen. Verzoeker meent dat dit nieuwe stuk bovendien kan worden geplaatst in de context van het identiteitsdocument dat hij in zijn tweede asielaanvraag heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en waar toen ook geen verder onderzoek naar gedaan is. Verzoeker stelt dat hij zijn identiteit kan aantonen en dat die identiteit dezelfde is als diegene vermeld in de originele dreigbrief. Verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat met dit nieuw stuk rekening te houden en het dossier niet met de nodige zorg heeft bestudeerd en behandeld. De dreigbrief was aldus verzoeker wel degelijk een nieuw element daar het voordien nog nooit werd onderzocht. Verzoeker meent dat de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur niet wordt nageleefd wanneer zijn dossier niet voldoende wordt onderzocht, bijgevolg is hij van oordeel dat ook de motiveringsplicht en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering

hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker vroeg voor de vierde maal asiel aan en diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen.

Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient dus aannemelijk te maken dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de bewijskracht ter zake ligt aldus bij hem.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de verklaringen bij de vierde asielaanvraag van verzoeker blijkt dat hij zijn vierde asielaanvraag indient omdat hij bij zijn derde

asielaanvraag enkel een kopie van een dreigbrief kon neerleggen, die niet in aanmerking werd genomen omdat het een kopie was en hij nu het origineel verkregen heeft via zijn moeder in Mosul. Verzoeker benadrukt dat hij nog steeds gezocht wordt door het leger van Al Madina Al Munawara en dat de dreigbrief hier het bewijs van vormt. Verzoeker verklaart ook dat zijn moeder benadrukte dat verzoeker gelet op zijn problemen in België moest blijven daar de situatie in Mosul erg moeilijk is en er een religieuze oorlog woedt tussen soennieten en sjieten.

Omtrent de in de vierde asielprocedure neergelegde dreigbrief motiveerde verweerder het volgende: *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij het origineel naar voren brengt van een dreigbrief waarvan hij bij zijn derde asielaanvraag de fax naar voren bracht waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag verklaarde dat zijn moeder deze brief kreeg op 18 augustus 2008, dat de betrokkene deze dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een dreigbrief naar voren bracht, dat desondanks de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 juni 2008.”*

De gemachtigde van de minister oordeelde in eerste instantie dat gelet op de verklaring van verzoeker dat zijn moeder de dreigbrief op 18 augustus 2008 ontving, hij deze reeds bij zijn tweede asielaanvraag had kunnen voorleggen en het bijgevolg geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verweerder handelde niet tegenstrijdig met de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2008. Deze beslissing stelde inderdaad vast dat het een fax betrof en dat een fax niet toelaat de herkomst en de authenticiteit van de stukken na te gaan, doch verzoekers asielrelaas werd in zijn geheel, ook met betrekking tot de neergelegde en andere dreigbrieven, onderzocht en werd het geheel als ongeloofwaardig bevonden. Verzoekers eerste asielaanvraag werd dus geenszins geweigerd om de enkele reden dat hij enkel een kopie zou hebben voorgelegd. Nu legt verzoeker een origineel voor van een dreigbrief. Verweerder stelt echter vast dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn moeder de dreigbrief reeds op 18 augustus 2008 ontving, aldus nog voor de derde asielaanvraag en voor de beslissing over de tweede asielaanvraag. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De neergelegde dreigbrief kan weliswaar nieuw zijn in de zin dat het nog niet eerder ter kennis was gebracht van de verweerder, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verweerder kon dan ook rechtmatig vaststellen dat verzoeker deze dreigbrief reeds bij zijn tweede asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Daarnaast is de gemachtigde tevens de relevantie nagegaan en stelde vast dat de eerste asielaanvraag negatief werd afgesloten, ondanks dat er ook in deze procedure een dreigbrief werd voorgelegd. Bijgevolg is verweerder nagegaan of de nieuwe dreigbrief, de door verweerder in de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid kon opheffen en kon hij redelijkerwijze concluderen dat deze dreigbrief geen ernstige aanwijzing bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de enveloppe stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin deze brief vervoerd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe die eender wat bevat kan hebben”

Verzoeker betwist deze motivering niet, hij geeft niet aan hoe uit de enveloppe kan worden afgeleid dat deze de dreigbrief bevatte en geen ander document. Verweerder kon dus redelijkerwijze bovenstaande motieven opnemen. Bovendien volstaat het loutere feit dat verzoeker bepaalde gegevens niet kon

aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). De enveloppe dient zoals verzoeker zelf stelt om aan te tonen dat hij de dreigbrief pas op 9 december 2008 van zijn moeder heeft ontvangen en hij deze niet eerder kon neerleggen. Gelet op het feit dat verweerder niet enkel geconcludeerd heeft dat het arrestatiebevel eerder kon worden neergelegd, maar daarnaast ook de relevantie van het arrestatiebevel is nagegaan, heeft de enveloppe geen verder belang als nieuw element voor verzoeker.

Uit bovenstaande is gebleken dat verweerder wel degelijk de enveloppe en de dreigbrief heeft onderzocht in de zin van artikel 51/8 en is nagegaan of deze nieuwe elementen kunnen uitmaken zodat een onderzoek ten gronde noodzakelijk is. De verweerder handelde daarbij conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en rechtsbeginselen en heeft het dossier op zorgvuldige wijze bestudeerd. Verweerder is dan ook op redelijke wijze tot de conclusie gekomen, dat deze documenten geen nieuwe gegevens vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en heeft dit omstandig gemotiveerd. Verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van de motiveringsplicht, noch van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeker is van mening dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar Irak en in het bijzonder naar Centraal-Irak, Mossoul terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van Irak kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden valt. Verzoeker is een burger en riskeert slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij een intern gewapend conflict in Irak. Het gewapend conflict is nog werkelijk aan de gang, is georganiseerd, aanhoudend en heeft een bijzondere intensiteit. Verzoeker wordt er blootgesteld aan een schending van zijn recht op lichamelijke integriteit en zijn recht op leven.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de minister enkel bevoegd is om binnen de grenzen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet na te gaan of verzoeker nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en die wat hem betreft, ernstige aanwijzingen vormen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd reeds beslist dat er geen ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is voor verzoeker. In casu heeft verzoeker zoals hoger reeds aangegeven, enkel verwezen naar een dreigbrief, een enveloppe, de verklaringen van zijn moeder en zijn oorspronkelijk asielrelaas. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde redelijkerwijs concludeerde dat deze elementen geen nieuwe gegevens vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend. Een toepassing van dit artikel is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, quod non. Verzoeker kan de schending van dit artikel niet dienstig aanvoeren.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU